

τὰ πλαστικά Σου ἀνάγλυφα ἀπ' τὴ λύρα . . .
 Μὰ ὁ κισσοφόρος Ἄναξ ποῦ ἀπολύνει
 τὴ δίκη αὐρή, καὶ τὰ πλατιά φτερά Σου
 Στῶν ἡλυσίων συντρίφτηκαν τὴ θύρα . . .

Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

Ὁραῖε Νεκρέ, δακρῶν ἄς μὴ σταλάξει
 σπονδίην, ἀπὸ τὰ ξέχειλα κροντήρια
 ματόκλαδων—στοῦ πόνου τὰ μυστήρια,
 ἱεροφάντισσα τοῦ θρήνου, ἄς μὴ παραῤῥξει
 τ' ἄγουρα ἀκόμη στήθια. Ἐξίλαστήρια
 τοῦ ἰσόθεου κορμιοῦ Σου, ἡ θεία Δίκη,
 τὴν ἄχνα ἐδέχτη καὶ ξανθὴ παιδοῦλα ἡ Νίκη
 ριζοβολήθη στὸ φιλί, ποῦ νικητήρια
 πνοὴ χαμοῦ σοῦ ἐχάρισε, τὸ στόμα
 ποῦ τὸ τραγοῦδι ἐκέρναε νὰ σφαλίσῃ
 μὲ ὀλόπικρη σφραγίδα . . . Ἐπιθαλάμια
 ἄς σοῦ τὸ ψάλλουνε, ἡ σκιά Σου πρὶν ἀκόμα
 τοῦ λογισμοῦ, χρυσόγραφη, βυθίσῃ
 τὴν πλάκα στὰ μελάνυδρα ποτάμια . . .

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

LOVIS ALOIS HEYMANN

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Στὸ γλιαρὸ τ' ἀπομεσήμερο
 Ὅτι ἀπ' τὸ πλούσιο τὸ τραπέζι σηκωθοῦμε
 —Ἄσε γιὰ μένα μιὰ φορὰ τὸν ὕπνο σου—
 Ἐλα μαζί στὸν κήπο μας νὰ κατεβοῦμε.

Κάτ' ἀπ' τὴ λάβα τοῦ ἡλίου—μὴν παραξενεῖσαι—
 Μισόγυμνοι θὰ ξαπλωθοῦμε,
 Θάμαστε μόνοι, ὅλοι τὸν ὕπνο τους θὰ πέρνουνε,
 Μὰ μὴ ντραπῆς, οὔτε μιὰ λέξη θὰ μπορέσουμε νὰ ποῦμε . .

Μιὰ ζάλη θὰ ναρκώσει ὅλες τὶς σκέψεις μας,
 Κι' οὔτε θὰ βλέπουμε, οὔτε θ' ἀκοῦμε·
 Θάμαστε σὰ νὰ γίναμε ἓνα μὲ τὴ γῆ . . .
 Κι' οὔτε νὰ κουνηθοῦμε θὰ μποροῦμε.

Μὴν πῆς ὅμως πῶς θάμαστε νεκροί·
 Τὴν ὄσφρησή μας βέβαια, θὰ τὴν κρατοῦμε,
 Ἄφ' οὔ σὶς ἄχνης τῆς ψημένης γῆς
 Θὰ ταξειδέψουμε καὶ θὰ δνειρευτοῦμε

Μὲς σὲ μιὰ νέκρα καὶ μιὰ σιωπή . . .
 Μὰ στὸ ταξίδι αὐτὸ θὰ κουραστοῦμε,

Τότες—ἀπόδειξι ὅτι δὲν πεθάναμε—
Θὰ θέλουμε μὰ δὲ θὰ ξυπνοῦμε. . .

Ὡς πὸν ἕνας ὕπνος, σὰν ἕνα βοννό,
Θὰ μᾶς πλακώσει καὶ θὲ νὰ ἐξαφανιστοῦμε. . .
Μὰ μιὰ στιγμή, πὸν δὲ θὰ ξέρουμε πότε ἔφτασε,
Θὰ νοιώσουμε ἕνα κρύο καὶ θὰ τιναχτοῦμε.

Καὶ σὰν ἀπὸ μολῦβι νὰ μεθήσαμε,
Βαρειοὶ στὰ χέρια θ' ἀνασηκωθοῦμε
—Ὁ ἥλιος θὰ πεθαίνει ἀντίκρυ μας—
Καὶ μὲ τὰ μάτια κόκκινα θὰ κνταχτοῦμε.

ΜΕΤΑΦ. ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

Α. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

E. DELIGEORGES

RYTHMES DU RÊVE ET DE LA MORT

Τὰ βαρεμένα, τὰ θλιμένα μάτια της τὰ γαλιανά,
Ποὺ λέγανε τῆς ἀρρωστιάρας της ψυχῆς,
Τ' ἄσματα τὰ παραπονιάρικα, τὰ θλιβερά,
Γιὰ ὅλους ὑπόφερναν τοὺς δυστυχεῖς.

Καὶ μὲ τὶς θλίψεις της ἐξοῦσε τὶς βαριές,
Μονάχη, ὀλομόναχη μ' αὐτές·
Μὰ τὸ μεγάλο γνώριζε τὸ μυστικό,
Πᾶχει γιὰ ὅλα τὸ κλάμα τὸ πικρό.

*

Μὲ τὸ τρεμάμενο της χέρι τ' ἀπαλὸν
Στὸ μέτωπο ἄγγιξε τὸν βασιλέα τῶν τρελλῶν,
Ὅπου στὰ μάτια του τριγύρου εἶχανε βάνει
Ὁ πυρετὸς κι' ὁ τρόμος μαῦρο στεφάνι.

Μὲ τὴ ψυχὴ της ἄγγιξε του τὴν ψυχὴ,
Καὶ περιμένανε κ' οἱ δύο τοὺς μαζὺ
Τὰ παλαιὰ φαντάσματα τὰ κρύα
Νὰ ἀάφουνε τὴν ἀτιμὴ τους τυραννία.

*

Τότε σὰ νᾶχαν εὔρει τὴν ὑγεία τους,
Ὅμως ἀκόμη σακατεμένοι,
Χαϊδευτικά σταυρώσανε τὰ βλέμματα τους
Σὲ μιὰν αὐγὴ γιὰ νὰ βρεθοῦνε ἀγκαλιασμένοι.

Μὰ ἡ ἀρρώστεια ἢ θανατερή,
Ποὺ βούρκωσε μὲς στῆς καρδιάς τους τὴν πληγὴ,
Πετάει ἄφοβα καὶ πάντοτε πιο δυνατὰ
Ἄφρους καὶ τοῦ θανάτου ξεφωνητά.

ΜΕΤΑΦ. ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ

Α. ΝΙΚΟΛΑΟΥ